

[Ministeren for kulturelle anliggender]

domme naturligtvis skal godkendes af mig. Det gælder også Frøsløvlejrens museum, der jo nok har været det tilfælde, hvor Nationalmuseet har fået mest omtale i den senere tid.

Det vil være fremgået, at jeg har stor sympati for Nationalmuseet. Jeg anerkender selvfølgelig dets store centrale betydning i dansk museumsvesen. Det er også mit indtryk, at museets ledelse gør et stort og dygtigt arbejde for på en forsvarlig måde at tilrettelægge budgettet for 1987 bedst muligt.

Men det vil også være fremgået af det, jeg siger nu, og det, jeg har sagt tidligere, at jeg ikke agter at favorisere museet på andre kulturinstitutioners bekostning. Mest nærliggende måtte jo i så fald være det øvrige museumsvesen, og jeg er sikker på, at heller ikke Nationalmuseet selv ønsker noget sådant.

Med henvisning til de økonomiske vilkår og den prioritering, som de nødvendiggør, må jeg på regeringens vegne afvise det foreliggende beslutningsforslag.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Kulturministeren var så elskværdig at karakterisere vores forslag som ukonkret og upræcist, og det vil jeg gerne svare på nu, og jeg skal siden vende tilbage til det. Det skyldes bl.a., at de svar, vi har fået fra Kulturministeriet på vores spørgsmål, har været ukonkrete og upræcise.

Kulturministeren gør meget ud af at søge at påvise, at vi er ukorrekte i vores forslag, ved at henvise til, at der ikke skal afskediges 30-33 personer af personalet, men 5-6, og andre skal forsvinde ved naturlig afgang. I det første svar, vi fik fra kulturministeren i finansudvalget, var antallet af afskedigelser anslået til 30-33 personer, det er på grundlag af det svar, vores bemærkninger er lavet. Jeg er klar over, at tingene er ændret siden, men jeg skal siden vende tilbage til, hvorfor min betænkelighed ikke er blevet mindre siden da.

Søren Hansen (S):

Jeg vil ikke sige, at dette forslag er tids-spilde, men det nærmer sig en lille smule, for hvis man vil opnå det, forslagesstillerne gerne vil, nemlig at undgå de planlagte nedskæringer på museet, er der metoder, der er mere enkle og mere rimelige at gå til end at frem-

sætte et forslag af denne type. Metoden er jo ganske enkelt at stille ændringsforslag til finansloven, og det har forslagsstillerne i øvrigt også gjort – et forslag, der ligger overordentlig tæt på Socialdemokratiets ændringsforslag til den samme del af finansloven. Vedtages disse forslag eller ét af dem, er problemet løst.

Der er altså ikke så langt igen til et flertal her i salen for, at man kan klare det problem, som forslagsstillerne ønsker med dette forslag. Dermed vil vi så kunne svare positivt på et spørgsmål fra Nationalmuseets overinspektør Harald Langberg, der forleden i B.T. meget enkelt spurgte: hvem vil redde Nationalmuseet? Nu går det vel ikke helt så galt, som det kunne ligge i den lidt bombastiske formulering af dette spørgsmål, men at nedskæringskravene vil lemlæste museet, er der for mig ingen skygge af tvivl om.

Hvis man vil undgå det, er metoden altså enten at stemme for SFs eller vores forslag. Jeg vil som sagt anbefale vores; det er bedre og svarer mere til den økonomiske opgave, som museet står over for.

Jeg har før påpeget det groteske i den situation, at man med den ene hånd herinde bevilger 250 mill. kr., heraf 100 mill. kr. fra Egmont Fonden, og med den anden inddrager og skærer ned på ikke bare den daglige drift, men også på det grundlag, som det nye store fremtidsprojekt skal bygges på og af. Denne del af det har vi direktionens ord for, så den står til troende.

Desuden betyder nedskæringskravene en ny bølge af afskedigelser. Jeg skal efter de seneste oplysninger her undlade at gå ind i, om det er det ene eller det andet tal. De tal, vi har, stammer jo fra kulturministeren, så jeg troede, vi kunne holde os til dem, men kan man undgå nogle, er det fint; men slutresultatet bliver jo, at staben bliver væsentlig beskåret, og det er en forkert udvikling.

Men det er også grotesk, at man, hvis intet sker, må lukke dele af museet for de besøgende, ganske enkelt fordi man mangler opsynspersonale. Dem sender man så til gengæld ud i arbejdsløhedskøen. Hvis ikke det er grotesk at lukke dele af et museum for de besøgende, fordi man mangler det personale, som man har sendt ud i arbejdsløhedskøen, så er der noget, jeg ikke har forstået ordentligt.